

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Bruntále rozhodl v hlavním líčení konaném dne 18. 6. 2019 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Marka Stacha a přísedících Lubomíra Hlavienky a Ivo Baťka

takto:

Obžalovaní

- 1. Š. T.**, narozený xxx v xxx, xxx, bez zaměstnání, trvale bytem xxx a současně i adresa pro doručování,
- 2. P. D.**, narozený xxx v xxx, řidič, trvale bytem xxx a současně i adresa pro doručování,

jsou vinni, že

dne 22. 9. 2018 kolem 21.25 hodin v xxx, okres xxx, na ulici xxx, poté, co byli obžalovaní poškozeným J. N. starším napomínáni za to, že bouchali do vjezdových vrat, vnikli oba do společného domu, kde obžalovaný Š. T. nejprve 4x udeřil poškozeného pěstí do obličeje, a když se jmenovaný příkrčil, ještě jej opakovaně kopl do oblasti zad, následně za utíkajícím poškozeným oba vběhli na zahradu za domem, povalili jej na zem a opakovaně udeřili pěstí do hlavy a kopali do těla i hlavy a způsobili mu tak tržnou ránu rtu, zhmoždění levé bederní krajiny, levého ramene a levé strany tváře s dobou léčení v délce přibližně 10 dnů, přičemž v průběhu napadání poškozeného J. N. staršího v době, kdy J. N. mladší hlasitě sdělil, že jde volat policii, vytočil linku 158 a oznámil událost napadení, k němu přistoupil obžalovaný Š. T., požadoval po něm „aby toho nechal nebo dostane také“ a dosáhl toho, že jmenovaný ze strachu hovor ukončil a policii v závěru sdělil, že na místě je již vše v pořádku a že nemusí jezdit, bezprostředně poté se ještě vrátil zpět k poškozenému J. N. staršímu a tohoto ještě opakovaně udeřil pěstí,

tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Repková

obžalovaný Š. T.

jednak

jiného pohrůžkou násilí nutil, aby něco konal a spáchal takový čin na svědkovi v souvislosti s výkonem jeho povinnosti,

jednak

úmyslným společným jednáním jinému ublížil na zdraví,

jednak

úmyslným společným jednáním se dopustil veřejně výtržnosti tím, že napadl jiného,

obžalovaný P. D.

jednak

úmyslným společným jednáním jinému ublížil na zdraví,

jednak

úmyslným společným jednáním se dopustil veřejně výtržnosti tím, že napadl jiného,

čímž spáchali

obžalovaný Š. T.

jednak

zločin vydírání podle § 175 odstavec 1, odstavec 2 písmeno e) trestního zákoníku,

jednak

přechin ublížení na zdraví podle § 146 odstavec 1 trestního zákoníku, jako spolupachatel ve smyslu § 23 trestního zákoníku,

jednak

přechin výtržnictví podle § 358 odstavec 1 trestního zákoníku, jako spolupachatel ve smyslu § 23 trestního zákoníku,

obžalovaný P. D.

jednak

přechin ublížení na zdraví podle § 146 odstavec 1 trestního zákoníku, jako spolupachatel ve smyslu § 23 trestního zákoníku,

jednak

přechin výtržnictví podle § 358 odstavec 1 trestního zákoníku, jako spolupachatel ve smyslu § 23 trestního zákoníku,

a odsuzují se

obžalovaný Š. T.

podle § 175 odstavec 2 trestního zákoníku za použití § 43 odstavec 1 trestního zákoníku k **úhrnnému** trestu odnětí svobody **v trvání 3 (tři) roků.**

Podle § 81 odstavec 1 trestního zákoníku a § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se obžalovanému výkon trestu **podmínečně odkládá** na zkušební dobu **v trvání 5 (pěti) roků.**

obžalovaný P. D.

podle § 146 odstavec 1 trestního zákoníku za použití § 43 odstavec 1 trestního zákoníku a § 67 odstavec 2 písmeno b) trestního zákoníku a § 68 odstavec 1, odstavec 2 trestního zákoníku k **úhrnnému peněžitému trestu ve výměře 20 000 Kč,** skládajícímu se ze **100 denních sazeb,** když jedna sazba činí **200 Kč.**

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Repková

Podle § 68 odstavec 5 trestního zákoníku se stanovuje, že výše uvedený peněžitý trest bude zaplacen v měsíčních splátkách **po 2 000 Kč**, přičemž splatnost každé splátky je k 15. dni v měsíci a splatnost první splátky je k 15. dni v měsíci následujícím po měsíci, v němž toto rozhodnutí nabyde právní moci. Výhoda splátek peněžitého trestu odpadá, jestliže dílčí splátka nebude zaplacena včas.

Podle § 69 odstavec 1 trestního zákoníku se stanoví pro případ, že by ve stanové lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, náhradní trest odnětí svobody **v trvání 6 (šesti) měsíců**.

Podle § 62 odstavec 1 trestního zákoníku a § 63 odstavec 1 trestního zákoníku se obžalovanému dále ukládá **trest obecně prospěšných prací ve výměře 100 (sto) hodin**.

Odůvodnění:

1. Vzhledem k tomu, že po vyhlášení rozsudku se obžalovaný P. D. vzdal práva odvolání, a to i za osoby blízké a netrval na vyhotovení písemného odůvodnění rozsudku, přičemž v jeho případě učinila i intervenující státní zástupkyně, byl v případě tohoto obžalovaného vyhotoven v souladu s ustanovením § 129 odstavec 2 trestního řádu zjednodušený rozsudek, který neobsahuje v jeho případě odůvodnění co do výroku o vině a trestu.
2. Na základě důkazů, provedených v rámci hlavního líčení dospěl soud k závěru, že obžalovaný Š. T. jednal způsobem podrobněji popsáním ve skutkové větě výroku o vině tohoto rozsudku. Takovýto skutkový stav byl v průběhu hlavního líčení zjištěn z provedených důkazů, jejich posouzením samostatně i ve vzájemném souhrnu postupem podle § 2 odstavec 6 trestního řádu, konkrétně z výpovědi obou obžalovaných, jednotlivých svědků, jakož i listinných důkazů, či důkazu věcného.
3. Obžalovaný Š. T. u hlavního líčení popsal, jak se se spoluobžalovaným D. vraceli z nákupu a už na ulici jim poškozený J. N. starší, který ještě s další osobou, vylezl z vrat domu, začal nadávat něco ohledně cikánů. Obžalovaný se jej chtěl pouze zeptat, proč jim nadává, je možné, že se za poškozeným rozběhl, a když se snažil dostat za poškozeným do chodby domu, strčil mezi dveře ruku, kterou mu ale poškozený přivřel. Po přečtení své předchozí výpovědi z přípravného řízení, obžalovaný připustil, že následně vstupní dveře do chodby přetlačil, a protože měl na poškozeného vztek, když jej bolela přivřená ruka, několikrát jej udeřil fackou nebo pěstí na obličej. Za obžalovaným vstoupil na chodbu i spoluobžalovaný P. D., který se jej snažil od poškozeného odtahovat. Poškozený následně před obžalovaným utekl na zahradu, kam za ním šel i obžalovaný, už si ale přesně nepamatuje, co se na zahradě odehrálo, zřejmě zde poškozeného opět napadl fackami nebo pěstmi, vylučuje ale, že by jej kopal. Poškozený, podle obžalovaného, ani neupadl na zem. Na zahradu za obžalovaným došel i spoluobžalovaný D., který se jej opět snažil odtáhnout pryč. Obžalovaný si není vědom toho, že by na zahradě kdokoliv volal policii, případně, že by někomu bral telefonu, aby na policii nemohl volat. Celé situace pak obžalovanému přišlo líto, lidem, přítomným na zahradě, se pak za svůj výstup omlouval. Daného dne se obžalovaný cítil pod vlivem alkoholu, když předtím ve čtyřech lidech vypili dvě půllitrové láhve slabšího tvrdého alkoholu.
4. Obžalovaný P. D. u hlavního líčení využil svého práva a odmítl k věci vypovídat. Z toho důvodu byl postupem podle § 207 odstavec 2 trestního řádu u hlavního líčení čten protokol o jeho výslechu z přípravného řízení v procesním postavení obviněného. Tehdy obžalovaný uvedl, že poté, co se spoluobžalovaným T. a dalšími lidmi slavili, odešel on ještě nakoupit, a když se vracel z obchodu, zaregistroval, jak se u dveří domu spoluobžalovaný T. pere s nějakým člověkem, přičemž do sebe pouze strkali. Následně spoluobžalovaný začal křičet, že má ruku přivřenou ve dveřích, co viděl i obžalovaný D., poté se, podle něj, dveře otevřely, spoluobžalovaný T. se opět bil s uvedeným mužem, avšak způsob jakým se prali, nebyl obžalovaný schopen popsat.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Repková

Obžalovaný se snažil spoluobžalovaného T. od uvedeného muže neúspěšně odtáhnout. Následně se spoluobžalovaný i tento muž přesunuli na zahradu domu, kde se stále prali, až uviděl tohoto muže upadnout a udeřit se zády do zárubně dveří. Následně se, podle obžalovaného, situace uklidnila a jemu se podařilo spoluobžalovaného T., který se choval jako nepřičetný, odtáhnout pryč a odešli ke spoluobžalovanému domů. Na místě byl, podle obžalovaného, přítomen kluk, který telefonoval na policii, obžalovaný si však neuvědomuje, že by spoluobžalovaný T. na tohoto něco křičel, pouze on sám zařval, že už je vše v pohodě, a že už jdou pryč, načež tento kluk telefon použil.

5. Svědek a zároveň poškozený J. N. starší u hlavního líčení uvedl, že zaregistroval obžalované už v době, kdy seděl na zahradě, a tito byli hluční, proto je už ze zahrady vyzýval, aby se ztišili. Následně někdo bouchal na vrata průjezdu a on se šel tedy podívat, co se děje, vyšel ven na ulici, kde už v určité vzdálenosti zahlédl obžalované, na které volal, že by se mohli chovat slušně, nadávky, ani vulgarismy nepoužil. Obžalovaný T. pak na něj cosi zakřičel a oba se na něj začali rozbíhat, proto poškozený ustoupil do chodby domu a snažil se zavřít vstupní dveře, což se mu ale nepodařilo, obžalovaní jej přetlačili. Podle svědka je možné, že došlo k přivření ruky či nohy některého z obžalovaných, bolesti ale nikdo nekřičel. Na chodbě jej pak obžalovaní začali napadat, inkasoval nejméně čtyři údery pěstí na hlavu a rovněž nějaké kopy, následně však svědek uvedl, že agresivněji působil zejména obžalovaný T., spoluobžalovaný D. se držel spíše zpátky, i když mu pak syn říkal, že kopat na chodbě do něj měli oba obžalovaní. Z chodby se pak svědkovi podařilo utéct na zahradu, kde jej však obžalovaní dostihli, přičemž z dalšího průběhu má výpadek paměti, ví pouze od ostatních přítomných na zahradě, že jej obžalovaní měli bít a kopat do něj. Svědek si pouze pamatuje, že jeho syn volal na policii, a jeden z obžalovaných mu řekl, že toho má nechat, nebo dostane taky, přičemž svědek se domnívá, že to řekl spíše obžalovaný s brýlemi, tedy P. D.. Svědek rovněž popsal utrpěná zranění s tím, že zejména naražená žebra na levé straně trupu jej bolela po dobu přibližně 10 dnů, nejintenzivnější bolest byla v průběhu přibližně pěti až šesti dnů, a poté začala ustupovat. Svědek dále uvedl, že daného dne mohl vypít přibližně pět piv, nicméně připustil, že takoveto množství nekoresponduje se zjištěným výsledkem dechové zkoušky, provedené u jeho osoby.
6. Svědek a zároveň poškozený J. N. mladší u hlavního líčení nejprve uváděl, že si na celou událost již nevzpomíná, následně ale popsal, jak na zabouchání na vrata šel jeho otec řešit ven, co se děje, přičemž i sám svědek následně vyšel ze zahrady na chodbu domu. Zde viděl, jak jeho otec tlačí na vchodové dveře, zatímco z druhé strany do nich kopou obžalovaní, kteří nakonec dveře vytlačili, jeho otce svalili na zem a bili ho pěstmi, pravděpodobně oba dva na střídačku, zaregistroval i dva nebo tři kopy na žebra. Že by předtím měl někdo ve dveřích přivřenou ruku, nebo nohu, svědek neregistroval. Svědek následně začal volat policii, potyčka se z chodby přesunula na zahradu domu. Obžalovaní jeho otce dostihli u zadní branky, kde jej opět svalili na zem, a začali jej bít, mohly to být facky i pěstí. Sám svědek pak vyšel s telefonem na zahradu a už v prvním telefonátu policii sděloval, že je vše v pořádku. Podle svědka mohli obžalovaní slyšet, že hovoří s policií. Následně svědek uvedl, že mu poté policie volala zpět v době, kdy již obžalovaní jeho otce nenapadali, přičemž on si myslí, že to, že nemá policie jezdit, sděloval až v tomto druhém telefonátu. Až od dalších osob ví, že na něj někdo z obžalovaných tlačil, že nemá telefonovat, nebo dostane taky, on sám si však toto neuvědomuje, protože v dané situaci měl starosti hlavně o svého otce. Zároveň však nebyl schopen vysvětlit, proč vlastně následně policii sděloval, že na místo dojet nemají. Svědek rovněž připustil, že si vzpomíná na to, že jeden z obžalovaných se mu snažil vzít telefon z ruky, on mu však řekl, že ho má nechat být a obžalovaný mu jej nezval. Podle svědka to byl spíše obžalovaný D., i když agresivnější, podle něj, byl obžalovaný T.. Po přečtení části své výpovědi z přípravného řízení svědek připustil, že tehdy si veškeré okolnosti pamatoval lépe, když tehdy mimo jiné uváděl, že na chodbě dobu jeho otce fyzicky napadal spíše jen vyšší z obžalovaných, tedy obžalovaný T., zatímco na zahradě už jej napadali oba dva.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Repková

7. Svědek E. H. u hlavního líčení popsal, jak s dětmi a manželkou seděl i sousedy na zahradě, a když někdo bouchal na vrata, šel se J. N. starší podívat, co se děje. Poté svědek registroval, jak vyběhl na zahradu a za ním běželi další dva muži, kteří jej doběhli a začali jej bít pěstmi, fackami i kopat do něj, svalili jej na zem a v tomto útoku pokračovali i na zemi s tím, že údery směřovaly jak do těla, tak i na hlavu. Celá situace se, podle svědka, zklidnila až poté, co na místo přišla M. F., kterou jeden z útočníků znal. Podle svědka v průběhu útoku na policii telefonoval mladý J. N., přičemž tomuto telefonátu byl i on sám přítomen, kdy stál blízko jmenovaného, ale po dokončení telefonátu za ním přišel jeden z obžalovaných, přičemž svědek ukázal na obžalovaného T., a říkal mu něco v tom smyslu, aby telefon položil a J. N. mladší hovor ukončil. Jestli mu obžalovaný nějak vyhrožoval, si již svědek nepamatuje. Následně mu policie volala nazpět, ale to už byl svědek od něj dále, a viděl pouze, že druhý z obžalovaných přišel za ním a rovněž mu něco říkal. Vzhledem k tomu, že v tomto směru vypovídal svědek v přípravném řízení odlišně, resp. přesněji, byly mu přečteny části jeho předchozích výpovědí z přípravného řízení postupem podle § 211 odstavec 3 písmeno a) trestního řádu, když v prvním případě svědek uváděl, že za telefonujícím J. N. mladším přišel jen jeden z útočníků a říkal mu, aby telefonování nechal, načež J. N. zavěsil, avšak v rámci druhého výslechu již svědek podrobněji uvedl, že hubenější útočník přišel v průběhu telefonátu k J. N. a říkal mu, ať toho nechá, jinak dostane taky, přičemž na J. N. bylo vidět, že má strach a hovor proto ukončil. Po přečtení této své předchozí výpovědi svědek uvedl, že v přípravném řízení vypovídal pravdu. Podle svědka jakýkoliv vliv požitého alkoholu na J. N. starším nebyl v té době znatelný.
8. Svědek V. Z. u hlavního líčení uvedl, že nejdříve někdo bouchal na vrata a J. N. starší se šel podívat, přičemž odešel sám, až poté za ním odešel jeho syn. Následně J. N. starší vběhl na zahradu a za ním i dva muži, kteří jej dohnali a začali jej kopat, byly tam i údery pěstí. Pak ho svalili na zem u garáže, a pokračovali v bití, i když poškozený ležel. V průběhu tohoto napadání J. N. mladší volal na policii a jeden z obžalovaných mu chtěl vzít mobilní telefon, nadával mu rovněž něco v tom smyslu, aby mu telefon dal, telefon mu ale nakonec nevzal. Podle svědka se zřejmě jednalo za celou dobu pouze o jeden telefonát, výhrůžky tam, podle něj, nezazněly. Svědek rovněž v rámci výpovědi poukázal na to, že na celou záležitost si už příliš nepamatuje.
9. Svědkyně L. H. u hlavního líčení popsala, jak byla s manželem, dětmi a sousedy na zahradě, když někdo začal bouchat na vrata domu, a protože se děti začaly bát, šel se tam J. N. starší podívat, za ním pak šel i jeho syn. Na zahradě pak z chodby bylo slyšet křik, následně zaregistrovali J. N. staršího a oba útočníky, kteří jej bili a kopali, přičemž J. N. nejprve stál a pak se schoulil. Manžel svědkyně, E. H., se snažil útočníky od poškozeného oddělit, J. N. mladší telefonoval na policii, přičemž podle svědkyně šlo pouze o jeden hovor. Jeden z útočníků mu říkal, že na policii telefonovat nemá a sápal se mu po telefonu, přičemž podle svědkyně se spíše jednalo o obžalovaného D.. V tu situaci, podle svědkyně, J. N. mladší vypadal vystrašeně. Následně ještě policie volala J. N. mladšímu zpět a na místo po nějaké době rovněž přijela. Ještě před samotným telefonátem, podle svědkyně, obžalovaný D. hledal sklíčko od brýlí a z toho, že mu toto bylo rozbito, obviňoval J. N. staršího.
10. Postupem podle § 211 odstavec 6 trestního řádu byl se souhlasem obou obžalovaných i státní zástupkyně u hlavního líčení čten úřední záznam o podaném vysvětlení M. F. z přípravného řízení. Jmenovaná tehdy k věci uvedla, že ohledně napadení J. N. staršího zaregistrovala pouze křik, a když přišla na místo, viděla jej ležet na zemi a z místa odcházet dva muže, z nichž jeden byl štíhlejší a druhý silnější postavy, přičemž popřela, že by tyto muže znala. U J. N. staršího registrovala zranění, tekla mu krev z nosu.
11. V průběhu hlavního líčení byly provedeny rovněž listinné důkazy. Situace na místě činu krátce po jeho spáchání je zřejmé z úředního záznamu hlídky Policie ČR, Obvodní oddělení Krnov, z něhož zejména vyplývá, které osoby byly na místě v době příjezdu hlídky Policie ČR, že v případě J. N. staršího byla zjištěna zasychající krev pod nosem a nateklá levá tvář obličeje s tím,

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Repková

že jmenovaný odmítal přivolat rychlou záchrannou službu na místo s tvrzením, že se půjde ošetřit později. Vzhled samotného místa činu, včetně pohledu na dům z ulic a umístění vchodových dveří či vrat, jsou zřejmé z protokolu o ohledání místa činu, doplněného o náčrtek a fotodokumentaci. Zranění poškozeného J. N. staršího jsou dokumentována rovněž na protokolu o prohlídce těla, doložena jsou rovněž lékařskými zprávami, či zprávami, z nichž je patrný popis jednotlivých zranění, i problémy, kterými se zranění mohla projevovat, když podle lékařských zpráv byl poškozený omezován přibližně po dobu 10 dní bolestivostí. Podle záznamu o provedené dechové zkoušce bylo v dechu poškozeného J. N. staršího zjištěno 2,32 promile alkoholu. Součástí trestního spisu je rovněž věcný důkaz v podobě kompaktního disku obsahujícího zvukový záznam oznámení J. N. mladšího na linku 158 i následný záznam zpětného volání Policie ČR tomuto oznamovateli. Z obsahu první nahrávky je zřejmý vystrašený stav volajícího a v pozadí i zvuky napadání poškozeného N. staršího, přičemž jde o relativně krátký a brzo ukončený hovoř, přičemž v rámci druhého telefonátu oznamovatel doplňuje bližší údaje ohledně napadení, zároveň se ale snaží poměrně zmateným způsobem operačního důstojníka přesvědčit o tom, že už je vše v pořádku a na místo jezdit nemají. Z doprovodných záznamů policejního orgánu, coby listinných podkladů, je rovněž patrné, jakým způsobem policie celou tuto záležitost oznámení řešila.

12. Zločinu vydírání podle § 175 odstavec 1, odstavec 2 písmeno e) trestního zákoníku se dopustí ten, kdo jiného násilí, pohrůzkou násilí, nebo pohrůzkou jiné těžké újmy nutí, aby něco konal, opomenul, nebo trpěl, spáchá-li takový čin na svědkovi, znalci, nebo tlumočnickovi v souvislosti s výkonem jejich povinností. Přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odstavec 1 trestního zákoníku se dopustí ten, kdo jinému úmyslně ublíží na zdraví. Přečinu výtržnictví podle § 358 odstavec 1 trestního zákoníku se pak dopustí ten, kdo se dopustí veřejně nebo na místě veřejnosti přístupném hrubé neslušnosti nebo výtržnosti, mimo jiné tím, že napadne jiného.
13. Už sám obžalovaný Š. T. se v rámci své výpovědi doznal k tomu, že fyzicky v podobě úderů pěstí napadl poškozeného J. N. staršího jak na chodbě domu, tak i následně na zahradě. Za situace, kdy zde byly přítomny další osoby, včetně malých dětí. Částečně je v tomto směru výpověď obžalovaného v souladu s výpovědí spoluobžalovaného D., především ale s výpovědí prakticky všech ostatních svědků, s výjimkou svědkyně F., kteří popsali, jak obžalovaný T. společně se spoluobžalovaným D. poškozeného napadali, když podle prakticky všech svědků se jednalo o údery pěstí, či facky a rovněž kopy do horní poloviny těla či do obličeje. Agresivnějším podle svědků byl přítom právě obžalovaný Š. T., který se sám rovněž připustil, že to byl právě on, kdo poškozeného začal napadat, zatímco spoluobžalovaný D. měl spíše tendenci jej zklidňovat a v dalším napadání mu bránit. Utrpěná zranění poškozeného jsou pak zřejmé jak z výpovědí svědků, zejména ale jeho samotného, tak i z lékařských záznamů či zpráv, z úředního záznamu zasahující hlídky Policie ČR, či z protokolu o prohlídce těla. Sám obžalovaný T. své jednání odůvodňoval tím, že měl vztek, když mu předtím poškozený N. starší přivřel ruku do vstupních dveří domu, nicméně už z výpovědi samotného obžalovaného T., ale i z výpovědí poškozených J. N. staršího i mladšího vyplývá, že poškozený, pokud mu skutečně ruku do dveří přivřel, se jen snažil zabránit tomu, aby obžalovaný T. pronikl do domu, když i podle obžalovaného T. se tento poté, co byl poškozeným okřiknut na ulici, na něj rozběhl a následně se s ním o vstupní dveře do domu přetlačoval, takže je pochopitelné, že poškozený měl z obžalovaného důvodnou obavu a snažil se mu za každou cenu ve vstupu do domu zabránit. Pokud při tomto obžalovaný T. utrpěl jakékoliv zranění v podobě přivření ruky, došlo k tomuto za situace, kdy se dopouštěl protiprávního jednání, a tedy čistě jeho zavinění a z dalšího napadání poškozeného jej v žádném případě nemůže omlouvat. Jak vyplývá z výpovědi poškozeného N. staršího i lékařských zpráv, byl tento omezen v běžném způsobu života bolestivostí poraněných míst po dobu do deseti dnů, přičemž takováto porucha zdraví, která poškozenému mimo jiné i znesnadňovala spaní, už naplňuje znaky ublížení na zdraví ve smyslu § 122 odstavec 1 trestního zákoníku, když doba deseti dnů již není dobou krátkou. Ostatně i charakter útoku, zejména ze strany obžalovaného T.,

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Repková

který měl poškozeného opakovaně bít do obličeje a kopat do horní části těla, a to i v době, kdy tento už ležel na zemi, nepochybně může způsobit popisovaná, případně i závažnější poranění, a pokud tak obžalovaný úmyslně poškozenému J. N. staršímu popsáním způsobem ublížil na zdraví, naplnil znaky přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odstavec 1 trestního zákoníku. Jestliže takto před nejméně šesti dalšími osobami, zahrnujícími i dvě nezletilé děti, a tedy veřejně ve smyslu § 117 písmeno b) trestního zákoníku, napadl poškozeného N. staršího, dopustil se napadením jiné osoby výtržnosti a naplnil tak znaky přečinu výtržnictví podle § 358 odstavec 1 trestního zákoníku. Obou těchto trestných činů se dopustil společným jednáním se spoluobžalovaným P. D., a tedy jako spolupachatel ve smyslu § 23 trestního zákoníku.

14. Naproti tomu obžalovaný T. ve vztahu k tomu, že by měl nějakým způsobem hrozit v průběhu telefonátu poškozenému J. N. mladšímu, uváděl, že ani neví o tom, že by na místě někdo telefonoval, nebo že by někomu chtěl vzít telefon. Spoluobžalovaný P. D. pak v této souvislosti pouze v přípravném řízení uváděl, že on sám v době, kdy poškozený N. mladší mluvil s policií, na tohoto zakřičel, že už je všechno v pořádku, a že už z místa odcházejí, načež poškozený N. mladší telefonovat přestal. Pokud jde o výpovědi svědků, tyto se víceméně rozcházejí v tom, kdo a jakým způsobem měl do telefonátu J. N. mladšího zasahovat, a to jednak mezi sebou navzájem, ale i jednak mezitím, co konkrétní svědci uváděli u hlavního líčení a v přípravném řízení. Výpovědi všech svědků však lze dovodit, že jeden, případně i oba z obžalovaných, do telefonátu J. N. mladšího na policii zasahovali, a to zejména verbálně, případně i fyzicky. Poškozený N. starší k tomuto uvedl, že pouze zaslechl, že jeden z obžalovaných, přičemž mohlo jít spíše o obžalovaného D., poškozenému N. sděloval, že pokud nepřestane telefonovat, tak dostane. Poškozený N. mladší byl k tomuto schopen pouze uvést, že jeden z obžalovaných, zřejmě obžalovaný D., se mu snažil vzít telefon z ruky, avšak, když mu poškozený řekl, že toho má nechat, tak v tomto přestal. Zároveň ale tento svědek uvedl, že mu další přítomné osoby říkaly, že mu jeden z obžalovaných v průběhu telefonátu sděloval, že má hovor ukončit, nebo dostane taky, což však on sám nevnímal ze strachu o svého otce. Poškozený N. mladší však nebyl schopen jakkoliv vysvětlit, proč vlastně v prvním případě hovor ukončil a ve druhém případě operačnímu důstojníkovi sděloval, že na místo policie jezdit nemá. Podle svědka E. H. u hlavního líčení poškozenému N. mladšímu sděloval, že má hovor ukončit, obžalovaný T., přičemž je možné, že ve druhém případě za ním šel i obžalovaný D.. V rámci své druhé výpovědi v průběhu přípravného řízení však tento svědek poměrně jednoznačně uvedl, že obžalovaný T. přímo poškozenému vyhrožoval, že pokud nepřestane telefonovat, dostane taky, a bylo vidět, že má poškozený strach. Sám svědek přítom u hlavního líčení připustil, že v přípravném řízení si veškeré okolnosti pamatoval lépe, než u hlavního líčení. Svědek Z. pak k výše uvedenému byl schopen u hlavního líčení uvést pouze to, že v průběhu telefonátu, aniž by byl schopen uvést, kterému ze dvou, jeden z obžalovaných poškozenému nadával v tom smyslu, aby telefon odevzdal, přičemž neví, který z obžalovaných to byl. Podle svědkyně H. se po poškozeném N. mladším sápal jeden z obžalovaných, pravděpodobně obžalovaný D., s tím, že na policii nemá volat, přičemž i tato svědkyně si byla vědoma toliko jednoho proběhnuvšího hovoru. Ze zvukového záznamu zachyceného na věcném důkazu je přítom zřejmé, že proběhly dva telefonáty, v průběhu prvního telefonátu, kdy volajícím byl poškozený N. mladší, byl tento velmi vystresovaný, a podle okolních zvuků zjevně v tu dobu probíhalo napadání jeho otce J. N. staršího, přičemž hovor byl předčasně ukončen, zatímco v průběhu dalšího hovoru, kdy volajícím byl již operační důstojník, poškozený N. mladší působil již spíše zmateně a trval na tom, že policejní hlídka na místo nemá jezdit. Z výše uvedeného lze dovodit, že v případě poškozeného N. mladšího muselo dojít k nějaké změně smýšlení, protože v každém z telefonátů reagoval jiným způsobem, přičemž k této změně muselo dojít na konci prvního z telefonátů, případně po jeho skončení a muselo se jednat o takový impuls, který poškozeného přiměl k tomu, aby další intervenci policie odmítal i přesto, že k ní zjevně byly důvody, když pachatelé byli stále na místě a hrozilo další napadání. Je tedy zřejmé, že jeden z pachatelů, případně oba dva, museli poškozenému N. mladšímu sdělit něco, čeho se bála a co ho přimělo své rozhodnutí přivolat
- Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Repková

hlídku Policie ČR změnit. Tomuto pak odpovídají i výpovědi svědků, zejména J. N. staršího a E. H., zejména pokud jde o jeho výpověď z přípravného řízení, částečně ale i výpověď samotného N. mladšího, když popisoval, že z doslechu ví, že mu mělo být pro případné ukončení hovoru vyhrožováno napadením. Pokud on sám si tyto skutečnosti nepamatoval, lze tomuto jeho tvrzení věřit, vzhledem k tomu, v jakém stresu v průběhu telefonátu zjevně byl. Z obdobného důvodu pak lze chápat i jisté rozpory ve výpovědích jednotlivých svědků, když někteří z nich navíc museli řešit i nezletilé děti, které byly agresivnímu vystupování obžalovaných přítomny. Z výpovědi těchto svědků lze však dovést, že poškozenému N. mladšímu jednak někdo vyhrožoval, aby zanechal telefonování na policii, nebo bude rovněž napaden jako jeho otec, ale i že mu někdo sahal po telefonu, avšak následně tohoto zanechal. Sám poškozený N. mladší si přitom na tento druhý případ pamatuje s tím, že osobě, která po telefonu sahala, stačilo pouze říct, aby toho nechala, zatímco o tom, že mu měl někdo vyhrožovat, ví spíše z podání dalších osob. Tomuto pak odpovídá výpověď svědka H., který uvedl, že poškozenému N. mladšímu se nejprve v telefonování na policii snažil zabránit verbálně obžalovaný T. a poté šel za ním obžalovaný D. a rovněž mu něco říkal. Celková důkazní situace, po porovnání jednotlivých výpovědí jak obžalovaných, tak zejména svědků, ale i zvukového záznamu, pak nasvědčuje tomu, že v průběhu prvního telefonátu poškozeného N. mladšího na policii, tomuto vyhrožoval obžalovaný T., že pokud nepřestane telefonovat, bude rovněž napaden, což ostatně výslovně potvrdil svědek H. i v přípravném řízení, zatímco následně, zřejmě v průběhu druhého telefonátu za poškozeným přišel obžalovaný D. a snažil se mu telefon brát z ruky, čehož ale v návaznosti na reakci poškozeného, zanechal. Sám obžalovaný D. přitom připustil, že na poškozeného volal, i když podle něj šlo jenom o prohlášení, že už je vše v pořádku a oni z místa odcházejí. Pokud se pak jednalo o druhý telefonát, podle zvukového záznamu je zřejmé, že poškozený policistům tvrdil, že na místo jezdit nemají, takže lze chápat, že v tomto případě již obžalovaní neměli důvod poškozenému vyhrožovat nebo mu telefon z ruky vzít. Nelze tak jednoznačněji dovést, na rozdíl od případu prvního telefonátu, že by v tomto druhém případě některý z obžalovaných poškozenému vyhrožoval, nebo mu násilím bral telefon, aby mu v dalším telefonátu zabránil. Za těchto okolností soud shledal, že to byl právě obžalovaný T. kdo v průběhu prvního telefonátu mobil poškozenému N. mladšímu hrozil, že pokud telefonovat nepřestane, takže bude napaden, přičemž tato výhrůžka byla jednoznačněji doložena výpovědí svědka H. z přípravného řízení, částečně i výpověďmi obou poškozených, či zněním samotného záznamu hovoru poškozeného, ať už v prvním nebo druhém případě tak, jak je výše rozepsáno. Za těchto okolností pak obžalovaný T. naplnil znaky zločinu vydírání podle § 175 odstavec 1, odstavec 2 písmeno e) trestního zákoníku, když J. N. mladšímu vyhrožoval fyzickým napadením a tím ho nutil, aby něco konal, tedy ukončil hovor na policii, přičemž vzhledem k tomu, jaké postavení by v případě poškozeného takový hovor zakládal, již se obžalovaní v dané době dopouštěli trestné činnosti, a v případě, že by celou záležitost šetřila Policie ČR, byl by J. N. mladší svědkem, dopustil se obžalovaný uvedeného činu na svědkovi. Pro naplnění znaků uvedeného trestného činu přitom není důležité, na kolik by poškozený měl z jednání pachatele strach, i když s ohledem na obsah každého z telefonických hovorů, je zřejmé, že jednání obžalovaného jej nakonec přimělo ke změně postoje, k čemuž sotva mohlo dojít pouze proto, že by poškozený měl strach o svého otce, kdy za takových okolností by naopak policii přivolával a trval na tom, i když si poškozený, zřejmě s ohledem na značný stres, tyto okolnosti v rámci svých výslechů již nepamatoval.

15. V rámci úvah o ukládání trestu soud přihlédl ke společenskému zájmu, který byl jednáním obžalovaného porušen, a kterým je jednak zájem na ochraně svobodného rozhodování jednotlivce, ale i zájem společnosti na ochraně lidského zdraví a na ochraně před závažnějšími útoky, narušujícími veřejný klid a pořádek. Soud rovněž hodnotil způsob provedení trestné činnosti, kdy k tíži obžalovaného T. bylo nutno připočítat, že naplnil znaky hned tří různých trestných činů, v případě napadení poškozeného N. staršího se tak stalo poměrně agresivním, pokračujícím a relativně brutálním způsobem, navíc v místech, kde obžalovaný neměl co pohledávat a za přítomnosti nezletilých dětí. V případě zločinu vydírání však bylo již spíše ku Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Repková

prospěchu obžalovaného vyhodnoceno to, že k samotnému násilí ze strany obžalovaného nedošlo a jednalo zřejmě jen o jednorázové vyjádření obžalovaného, i když bylo způsobilé k tomu, aby od dalšího volání Policie ČR poškozeného odradilo. K osobě obžalovaného bylo zjištěno, že jde aktuálně o nezaměstnaného, který byl již opakovaně postihován pro přestupky různého charakteru a v jehož rejstříku trestů je celkem šest záznamů pro různorodou trestnou činnost, ale i trestnou činnost relativně obdobného charakteru, když v roce 2008 byl odsouzen pro trestný čin loupeže k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání dvou roků. Naposledy trest odnětí svobody vykonal v červnu 2013, přičemž vzhledem k tomu, že takto vykonával nejdéle dvouletý trest odnětí svobody, a k jeho osobě pak již nejsou zjištěna další odsouzení, nelze k těmto předchozím odsouzením obžalovaného přihlížet k jako přitěžující okolnosti recidivy, když ve smyslu § 105 odstavec 1 písmeno c) trestního zákoníku od doby tohoto posledního výkonu trestu odnětí svobody do doby nyní projednávaného jednání uplynula doba potřebná pro zahlázení předchozích odsouzení.

16.

17. Na obžalovaného T. je tak možno aktuálně pohlížet jako na osobu z trestně právního hlediska bezúhonnou, i když zjevně jde o osobu s dříve projevovanými sklony k páčání úmyslné trestné činnosti. Za těchto okolností soud dovodil, že vzhledem k velkému časovému odstupu od posledních odsouzení je možno na obžalovaného působit ještě toliko výchovným trestem odnětí svobody s podmíněným odkladem výkonu. V případě zločinu dle § 175 odstavec 2 trestního zákoníku, který je nejprísněji trestným, bylo možno ukládat trest odnětí svobody v rozmezí od dvou do osmi roků. Soud tak při zohlednění problematictější osoby obžalovaného i spíše převažujících přitěžujících okolností v rámci spáchání trestného činu, na druhou staru s přihlédnutím k částečnému doznání obžalovaného, ukládal trest odnětí svobody při dolní hranici v trvání tří roků, přičemž tento trest byl ukládán jako trest úhrnný ve smyslu § 43 odstavec 1 trestního zákoníku, když byl ukládán za více trestných činů. S ohledem na průběh trestné činnosti, i s ohledem na zjevné sklony obžalovaného k páčání protiprávní činnosti, však soud považuje za nezbytné ukládat dlouhou zkušební dobu, a to v trvání pěti roků. Tato zkušební doba počíná běžet právní mocí tohoto rozsudku a po celou dobu jejího trvání bude sledováno, zda obžalovaný vede řádný život, přičemž pokud tak neučiní, může být rozhodnuto, a to případně i ještě v průběhu zkušební doby, že původně podmíněně odložený trest odnětí svobody vykoná.

18.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možné podat odvolání do osmi dnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Okresnímu soudu v Bruntále. O odvolání bude rozhodovat Krajský soud v Ostravě. Odvolání může podat státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícímu rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Odvolání musí být ve výše uvedené lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytykány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Repková

Státní zástupce je povinen uvést, zda odvolání podává, byť zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Bruntál 18. června 2019

Mgr. Marek Stach v.r.
předseda senátu

Toto rozhodnutí nabylo ve výroku o vině a trestu právní moci dne 09.07.2019 (T.Š.), ve výroku o vině a trestu právní moci dne 18.06.2019 (D.P.) a je vykonatelné dne 18.06.2019. Přípojení doložky provedla Monika Morbicrová dne 13.08.2019.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Repková